

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯỜI

BAO BẤT ĐỒNG TRỞ TÀI MIỆNG LƯỖI

Hư Trúc quá thương tâm khóc rống lên. Trong hai mươi bốn năm trời y là một đứa nhỏ cô cút không cha không mẹ, được hưởng chút lòng từ ái của song thân. Bữa nay gặp cha sanh, mẹ đẻ thì lại chỉ được một giờ đã thành âm dương đôi ngã. Nổi thảm trên thế gian tưởng đến như vậy là cùng?

Quần hùng vừa được biết cha sanh Hư Trúc là phương trượng chùa Thiếu Lâm, mọi người thấy đại sư chẳng giữ luật thanh tu đã đem lòng khinh bỉ. Đến khi đại sư thản nhiên thụ hình trước công chúng để duy trì thanh danh bản tự thì nhận thấy đại sư dũng cảm hơn người. Ai cũng nghĩ rằng:

-Đại sư cam chịu cực hình để đền bồi tội lỗi. Nào ngờ sau khi thụ hình lại tự cắt đứt kinh mạch huỷ hoại thân xác để chuộc tội nghiệp. Tuy cái chết của đại sư cũng phạm giới luật nhà Phật. Nhưng cử động của Huyền Từ hiển nhiên là lấy cái chết để tỏ mình phạm tội quá nặng. Hai trăm trượng phạt còn chưa đủ giải trừ tội lỗi. Chỉ còn cái chết là mọi việc đều bỏ qua.

Giả tử Huyền Từ chết trước đi thì dĩ nhiên khỏi được cái khổ nhục hai trăm trượng, nhưng vị đại sư chịu phạt trượng rồi mới tự vận thì thật là hành vi của bậc đại anh hùng hảo hán.

Quần hùng kính trọng đại sư, nhiều người tới trước thi thể đại sư hạ mình sụp lạy.

Nam Hải Ngạc Thần cũng mếu máo nói:

-Nhị tử ơi! Nhị tử chết rồi ư? Nhạc lão tam bây giờ không tranh ngôi thứ và xin kêu bằng nhị tử.

Mấy năm nay, trong lòng lão lúc nào cũng muốn tranh ngôi với Diệp Nhị Nương. Lão nghĩ rằng: "Võ công có giỏi mới được làm thiên hạ đệ nhị ác nhân." Bây giờ lão tự mình nhường bước đủ biết đối với cái chết của Diệp Nhị Nương lão cũng đau xót và bội phục tấm lòng chung thủy của mụ.

Bang chúng Cái Bang nhân khi cao hứng theo Bang chúa đến chùa Thiếu Lâm. Ngờ đâu Bang chúa Vương Tinh Thiên lại bái Đình Xuân Thu làm sư phụ, rồi bị Tiêu Phong đánh gãy chân, nên ai nấy buồn bã và lộ ra vẻ bàng hoàng thất vọng vô cùng.

Ngô trưởng lão lớn tiếng nói:

-Các vị huynh đệ! Chúng ta còn ở đây làm chi? Chẳng lẽ còn muốn xin cơm thừa canh cặn nữa chẳng? Mau xuống núi đi thôi.

Bang chúng rầm rộ vâng lời, toan trở gót xuống núi. Bỗng nghe Bao Bất Đồng lên tiếng:

-Khoan đã! Bao Bất Đồng này còn có lời muốn nói chuyện với Cái Bang.

Trần trưởng lão khi ở Vô Tích đã cùng gã và Phong Ba ác tử đấu và biết gã chẳng bao giờ có được một lời tử tế. Lão đứng bước lại lớn tiếng nói:

-Gã họ Bao kia có điều gì thì nói đi, chớ nên phun những điều thối tha ra khó ngửi lắm.

Bao Bất Đồng đưa tay bịt mũi la lên:

-Thúi quá! Thúi quá! Trời ơi, lũ ăn mày sao mà thúi tha thế? Trong Cái Bang của lão có ai tên là Diệp Nhất Thanh không?

Trần trưởng lão nghe gã nói đến Diệp Nhất Thanh liền để ý ngay, rồi hỏi lại:

-Có thì làm sao, mà không có thì làm sao?

Bao Bất Đồng đáp:

-Ta nói chuyện với một lão hoá tử thối tha. Lão đã dúng miệng vào tức là thừa nhận rồi phải không?

Trần trưởng lão nghĩ đến việc lớn trong bang, không muốn lòng dòng với gã để tranh hơn thua, liền hỏi:

-Ta hỏi người: Diệp Nhất Thanh làm sao? Gã là đệ tử bản bang được phái đi công cán bên Tây Hạ. Người có được tin tức gì về gã không?

Bao Bất Đồng đáp:

-Ta đương muốn nói với lão về một việc lớn ở nước Tây Hạ. Nhưng Diệp Nhất Thanh thì đã xuống châu Diêm Vương rồi.

Trần trưởng lão sững sốt hỏi:

-Tin ấy đúng không? Bên Tây Hạ có việc gì trọng đại liên quan đến Diệp Nhất Thanh?

Bao Bất Đồng đáp:

-Lão đã mắng ta hễ mở miệng là thốt ra những lời thối tha. Bây giờ ta không muốn nói những lời thối tha nữa.

Trần trưởng lão tức quá, chòm râu bạc lay động, nhưng lão là người có mưu kế, liền cười ha hả nói:

-Lão phu thiệt là đắc tội với các hạ. Bây giờ lão phu xin có lời bồi tội.

Bao Bất Đồng nói:

-Bất tất lão phải bồi tội. Có điều từ đây trở đi nói leo mà phóng hơi thối ra nhiều là được rồi.

Trần trưởng lão ngăn người ra tự hỏi:

-Gã nói vậy là có ý gì?

Nhưng lão lại nghĩ rằng:

-Bây giờ mình có việc phải cầu gã, liền tùm tùm cười và không nói gì nữa.

Bao Bất Đồng lại nói:

-Thúi quá! Thúi quá! Lão này nói không nên lời rồi.

Trần trưởng lão hỏi:

-Sao các hạ bảo lão phu nói không nên lời?

Bao Bất Đồng nói:

-Lão đã không mở miệng nói năng, cho hơi thở ra ngoài miệng thì tất phải bài tiết hơi ra đường khác.

Trần trưởng lão nghĩ bụng:

-Thằng cha này thật là khó chịu. Mình mới nói một câu vô lễ, mà gã xoay mình mãi. Mình không lên tiếng nữa là hơn. Nếu không thế thì gã không chịu nói vào chính đề.

Trần trưởng lão nghĩ vậy, rồi lại tùm tùm cười, vẫn không nói nữa lời.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

-Không phải là không phải đâu! Lão muốn thi gan với ta thì thiệt là ngu quá chừng!

Trần trưởng lão mỉm cười nói:

-Tại hạ không mở miệng ra sao lại bảo là thi gan với các hạ?

Bao Bất Đồng nói:

-Lão không nói gì, tức là chỉ tiết hơi thối ra. Mà tiết hơi thối không phải dùng đến cái miệng. Thì hời ôi! Hơi thối chui ra ngả khác thú vị gấp nghìn lần ra đằng miệng.

Trần trưởng lão châu mày nói:

-Các hạ đùa dai quá.

Bao Bất Đồng thấy Trần trưởng lão nhân nhượng, gã biết là mình đã nắm được thượng phong, liền nói:

-Lão đã mở miệng nói tức là không thi gan với ta nữa. Vậy ta nói rõ cho lão biết: "Nửa năm trước đây, ta theo Mộ Dung công tử, Đặng đại ca, Công Dã nhị ca, một đoàn người theo đường Cam Lương, thấy một xác chết và một người bị thương đều là hai gã ăn xin. Gã chết người gầy hơn, chắc là gã xin cơm không đủ ăn, đói quá, nên gầy đét rồi chết lả. Thiệt là đáng thương! Thiệt là đáng thương!"

Trần trưởng lão nói:

-Có lẽ không phải là đệ tử của bản bang đâu.

Bao Bất Đồng nói:

-Lúc ta trông thấy thì gã bị gãy xương sống chết từ lâu rồi. Còn bây giờ thì chẳng hiểu y đang ăn cháo lú hay là lên Vọng Hương đài hoặc đang ở Thập Điện Diêm Vương để chịu cuộc thẩm vấn. Gã đã không nói được thì dĩ nhiên ta không hỏi được tên họ gã cùng quê quán nơi đâu? Nếu không thế thì gã biến thành quỷ sứ và mắng ta "Có chuyện thì nói cho hơi thối thì phù ra. Chẳng cũng oan uổng cho ta lắm ru? Ta đâu có biết gã họ Cảnh hay họ Trần?"

Trần trưởng lão không thể nín thinh mà cũng không thể buông lời xúc phạm, chỉ thản nhiên đáp:

-Bao huynh nói phải đó!

Trong lòng lão tự nhủ:

-Thằng cha này khó chơi quá! Mình mà nói ra một câu thất thố thì gã ba hoa thiên địa, dồn mình vào ngõ bí.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

-Không phải đâu là không phải đâu! Tính Bao mỗ rất ghét kẻ phụ họa, theo hùa, thế mà lão lại bảo: "Bao huynh nói phải đó" còn trong lòng lại rửa ngầm ta là quân chó đẻ, là loài rùa đen ti tiện. Cái kiêu phỉ báng ngầm trong bụng đó là hành vi bỉ ổi của bọn Tinh Tú. Đã là nam tử hán, là đại trượng phu thì phải là phải, trái là trái. Người ta có lập trường của người ta thì mình cũng có chủ trương của mình. Dù đứng trước muôn vạn người ta cũng cứ đi. Đứng một mình, đi một thân không kéo cả đàn cả lũ. Có thể mới là anh hùng hảo hán.

Bao Bất Đồng giáo huấn Trần trưởng lão một tràng dài rồi nói tiếp:

-Còn có một gã ăn mày khác tuổi già hơn thì bị thương. Hắn tự xưng là Diệp Nhất Thanh. Hắn ở nước Tây Hạ về cầm một bức bản văn, gửi bọn ta trao lại cho trưởng lão quý bang.

Tống trưởng lão nghĩ bụng:

-Trần huynh đệ đã ăn nói lỗ mãng với gã. Ờu là ta đứng ra giao thiệp hay hơn.

Lão nghĩ vậy rồi tiến ra xá dài nói:

-Bao tiên sinh đã có lòng tốt đưa tin, tặc bang tử trên xuống dưới đều cảm thấy đại đức.

Bao Bất Đồng nói:

-Không phải đâu là không phải đâu! Bất tất phải cả quý bang từ trên xuống dưới đều cảm tạ đại đức của ta.

Tống trưởng lão chưng hửng hỏi lại:

-Sao Bao tiên sinh lại nói vậy?

Bao Bất Đồng trở Du Thản Chi nói:

-Bang chúa quý bang đây chẳng những không cảm ơn ta mà trong lòng còn giận ta đến cực điểm.

Tống, Trần hai vị trưởng lão đồng thanh hỏi:

-Vì lẽ gì vậy? Xin Bao tiên sinh chỉ giáo.

Bao Bất Đồng đáp:

-Diệp Nhất Thanh lúc đó cũng sắp chết đến nơi rồi. Cả hai gã ăn mày đó đều bị Vương Bang chúa đánh chết.

Ta nên nhớ rằng, hôm đó Du Thản Chi ra tay đánh chết hai gã ăn mày họ Diệp và họ Cảnh, chính mắt Bao Bất Đồng trông thấy. Du Thản Chi trước kia đã được

Phong Ba ác tặng cho lưỡi dao trủy thủ mà gã toan dùng để chặt cái đầu sắt ra. Người ngoài không ai biết Vương Tinh Thiên là Du Thản Chi, nhưng bọn Mộ Dung Phục đã đoán ra rồi.

Bao Bất Đồng vừa nói câu đó, quần cái bang đều chấn động. Ngô trưởng lão chạy tới trước mặt Du Thản Chi lớn tiếng quát hỏi:

-Lời Bao tiên sinh vừa nói đó là chân hay giả?

Du Thản Chi từ lúc bị Tiêu Phong đá gãy chân, ngồi lỳ dưới đất chẳng nói năng mà cũng không nhúc nhích, ngấm ngấm vận nội lực cho đỡ đau. Đột nhiên gã nghe Bao Bất Đồng phanh phui điều bí mật ngày trước thì không khỏi hoảng hồn. Gã không biết trả lời Ngô trưởng lão thế nào cho phải.

Quần cái bang thấy gã lúng túng thì biết ngay là gã đã mặc nhiên thừa nhận. Nhưng dù gã có những hành vi không hợp lòng mong mỏi của bang chúng, gã vẫn là một vị bang chủa nên chưa biết đối phó thế nào?

Ngô trưởng lão lại hỏi:

-Tại sao người lại đánh chết hai người anh em họ Diệp và họ Cảnh?

Du Thản Chi ấp úng đáp:

-Bản tâm ta... không có ý giết chúng vì chúng chịu không nổi...

Du Thản Chi nói câu này khiến cho bọn Bao Bất Đồng không còn hoài nghi gì nữa. Vương Tinh Thiên đúng là gã Du Thản Chi có những hành động kỳ dị quái đản.

Tổng trưởng lão không muốn bộc lộ những cái xấu của bang trước mặt mọi người liền quay lại hỏi Bao Bất Đồng:

-Tám bản văn mà người anh em lão phu Diệp Nhất Thanh cho tiên sinh, chẳng hiểu tiên sinh có để bên mình không?

Bao Bất Đồng quay lại đáp:

-Không!

Tổng trưởng lão hơi biến sắc. Lão tức mình phí công nói năng nửa ngày mà gã vẫn chưa chịu đưa bản văn cho mình, dường như đem mình ra làm trò tiêu khiển.

Bao Bất Đồng xá dài nói:

-Non xanh trở đó, nước biếc còn đây thì chúng ta còn tái hội.

Nói xong, trở gót đi ngay.

Ngô trưởng lão vội hỏi:

-Tám bản văn của nước Tây Hạ sao tiên sinh lại không chuyển giao cho lão phu?

Bao Bất Đồng đáp:

-Thế này thì kỳ thật! Sao trưởng lão biết Diệp Nhất Thanh trao bản văn cho Bao mõ? Vì lẽ gì trưởng lão dùng hai chữ "chuyển giao"? Có phải hôm ấy chính mắt lão trông thấy chẳng?

Tổng trưởng lão cố nén cơn giận nói:

-Rõ ràng Bao huynh vừa nói là Diệp Nhất Thanh hiền đệ bên tề bang ở nước Tây Hạ trở về, giựt được một tấm bản văn của nước Tây Hạ về theo. Xin Bao huynh trao cho trưởng lão bản bang. Lời nói của Bao huynh các vị anh hùng hảo hán đều nghe thấy. Sao Bao huynh thốt nhiên lại đổi giọng?

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

-Không phải thế là không phải thế! Bao mỗ có nói thế đâu?

Gã thấy Tổng trưởng lão sắc mặt biến đổi, liền nói ngay:

-Bao mỗ từng nghe các vị trưởng lão Cái Bang đều là những hảo hán mặt sắt đen sì. Thế mà trước các vị anh hùng thiên hạ, sao đổi trắng thay đen, hàm hồ phải trái? Như vậy chẳng hoá ra cái ^^ anh hùng một thời của các vị đem buông theo dòng nước cả ư?

Tổng, Trần, Ngô ba vị trưởng lão nhìn nhau, sắc mặt biến đổi khó coi, không biết làm thế nào: nên trở mặt động thủ hay là nên nhẫn nại nữa.

Trần trưởng lão nói:

-Các hạ đã nói thế, bọn lão phu cũng không biết làm thế nào? Hay dở đã có công luận. Nếu cứ đem đầu lưỡi ra mà đưa đẩy nói nhăng cãi cối cũng bằng vô dụng.

Bao Bất Đồng nói:

-Không phải là không phải thế! Trưởng lão bảo: "Đem đầu lưỡi ra mà đưa đẩy cũng bằng vô dụng". Thế thì sao ngày trước Tô Tần chỉ trông cậy vào đầu lưỡi mà đeo tướng ấn sáu nước? Trương Nghi cũng đem tài biện thuyết để thực thi kế liên hoàn giúp nhà Tần gồm thâu cả sáu nước?

Tổng trưởng lão nghe Bao Bất Đồng lời kéo câu chuyện mỗi lúc một đi xa, đành nhăn nhó cười nói:

-Giả tử Bao tiên sinh mà sinh vào thời Xuân Thu, Lục Quốc thì tài năng còn vượt khỏi Tô, Trương, đeo tướng ấn đến bảy, tám nước chứ không phải sáu!

Bao Bất Đồng nói:

-Đây là trưởng lão muốn mỉa mai Bao mỗ sinh chẳng gặp thời nên tiền đồ kém cõi phải không? Hay lắm! Hay lắm! Từ đây Bao mỗ có vầng mình sốt mảy, lưng mồi, chân chồn, nhức đầu, ngạt mũi, nhất thiết phải hỏi trưởng lão.

Trần trưởng lão nóng ruột, xẵng giọng:

-ý kiến Bao huynh muốn thế nào xin nói mau cho biết!

Bao Bất Đồng nói:

-Hừ! Trưởng lão nóng tính quá! Ngày ở thành Vô Tích trưởng lão cùng đệ tử tử võ, trong tay trưởng lão cầm một cái túi lớn. Trong cái túi có một con rết to. Con rết này có hai kim độc. Kim độc đâm vào người thì nổi bọt lên. Nổi bọt lên là thủ mạng đối phương phải đi đời. Có đúng thế không?

Trần trưởng lão nghĩ thầm:

-Cái này chỉ nói một câu là xong mà gã cũng thiên hô bách sát cho ra một tràng dài.

Lão đáp ngay:

-Chính phải!

Bao Bất Động nói:

-Hay lắm! Bao mỗ muốn cùng trưởng lão đánh cuộc thi. Được cuộc thi Bao mỗ lập tức đem tin Diệp lão hoá ở nước Tây Hạ đưa về nói cho trưởng lão hay. Còn nếu trưởng lão thua cuộc thì chỉ phải đưa cái túi, trong có con rết lớn cùng bình thuốc giải nọc độc rết cho Bao mỗ. Trưởng lão có bằng lòng không?

Trần trưởng lão hỏi lại:

-Bao huynh định đánh cuộc gì?

Bao Bất Động đáp:

-Tống trưởng lão quý bang đã vu cáo Bao mỗ nói dựng đứng lên là Diệp Nhất Thanh người quý bang lấy được bản văn của Tây Hạ Quốc vương rồi nhờ Bao mỗ trao lại cho trưởng lão quý bang. Thực Bao mỗ không nói thế. Vậy đôi ta đưa vấn đề đó ra đánh cuộc. Nếu Bao mỗ nói thế thật thì trưởng lão được cuộc, còn Bao mỗ không nói thế thì trưởng lão thua cuộc.

Trần trưởng lão đưa mắt nhìn lại vị Tống, Ngô gật đầu để tỏ ý bảo nhau:

-Nơi đây đã có mấy ngàn người làm chứng thì bất luận gã có giảo quyệt đến đâu cũng khôn bề chối cãi. Vậy cứ nhận cuộc đi.

-Được lắm! Lão phu cùng Bao huynh đánh cuộc. Nhưng lão huynh dùng cách gì để chứng minh ai thua, ai được. Phải chăng Bao huynh muốn suy cử mấy vị đạo cao, đức trọng để ra phán đoán cho công bằng.

Bao Bất Động ôm đầu nói:

-Không phải đâu là không phải đâu. Trưởng lão bảo suy cử mấy vị đạo cao đức trọng ra phán đoán cho công bằng. Nhưng dù mình suy cử đến tám vị hay mười vị còn ngoài ra có đến hàng trăm, hàng ngàn anh hùng hảo hán, chẳng lẽ người ta không có đạo cao, đức trọng hay sao? Mà đã không có đạo cao, đức trọng thì tức là bọn vô danh tiểu tốt, hèn mạt hạ lưu. Nói như vậy thì ra Cái Bang đã vô lễ khinh mạn các vị anh hùng đương thế.

Trần trưởng lão nói:

-Bao huynh nói giỡn rồi. Lão phu quyết không có ý ấy. Vậy Bao huynh tính sao cho phải?

Bao Bất Động nói:

-Những điều phải trái gian nguy chỉ một lời là quyết định để tại hạ giải bày cho trưởng lão hay. Đưa ra đây!

Gã vừa nói vừa giơ tay ra.

Trần trưởng lão hỏi:

-Đưa cái gì?

Bao Bất Đồng đáp:

-Cái bao vải có con rết và bình thuốc giải.

Trần trưởng lão cãi:

-Bao huynh chưa chứng minh sao đã tự cho là mình được cuộc?

Bao Bất Đồng nói:

-Bao mỗ sợ trưởng lão thua cuộc rồi lại cãi không đưa nữa.

Trần trưởng lão cười ha hả nói:

-Những vật nhỏ mọn đó có chi đáng kể, Bao huynh muốn lấy thì lão phu lập tức đưa ngay, cần gì nói chuyện thua cuộc hay được cuộc.

Lão nói xong cởi chiếc bao trên vai rồi móc trong bọc lấy một cái bình đưa cho Bao Bất Đồng.

Bao Bất Đồng đón lấy ngay mở miệng túi ra. Trong túi có đến bảy tám con rết lớn vân xanh, đỏ. Gã vội thắt miệng túi lại, bỏ thuốc giải vào trong bọc rồi nói:

-Bây giờ Bao mỗ đưa bằng chứng cho trưởng lão coi vì lẽ gì trưởng lão thua cuộc.

Gã vừa nói vừa cởi giải áo trường bào, tay cầm lấy một góc bao, kêu mọi người đến coi thì trong bao ngoài mấy chục thoi bạc vụn, hoả đao, đá lửa không còn vật gì khác.

Tống, Trần, Ngô ba vị trưởng lão vẫn chưa hiểu ý Bao Bất Đồng ra sao, sắc mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Bao Bất Đồng lại nói:

-Nhị ca! Cầm tám bản văn giờ ra cho mấy vị coi.

Công Dã Càn đang lo lắng về sự yên nguy của Mộ Dung Phục, trong lòng nóng nảy. Gã không có cách nào để xông qua La Hán đại trận của quần tăng chùa Thiếu Lâm, mà cũng không có kế khác để chạy lên chùa xem, đành túm túm cười lấy bản văn ra cầm trong tay.

Quần hùng để ý nhìn vào tám bản văn thì thấy nó là một tờ giấy vàng lớn có dấu son to tướng trên viết những chữ ngoằn ngoèo bằng thứ văn tự ngoại quốc. Tuy chẳng biết là chân hay giả nhưng tựa hồ như không phải là vật ăn nhập gì với vấn đề này.

Bao Bất Đồng nói:

-Trước kia Bao mỗ đã nói là Diệp Nhất Thanh, người quý bang đem một tấm bản văn giao lại cho "bọn ta", nhờ đưa lại cho trưởng lão quý bang có đúng thế không?

Tống, Trần, Ngô ba trưởng lão thấy gã thốt nhiên thừa nhận liền mừng rỡ nói:

-Đúng thế!

Bao Bất Đồng nói:

-Thế mà Tổng trưởng lão lại dựng đứng câu chuyện lên nói là Diệp Nhất Thanh giao tấm bản văn cho đích thân Bao mỗ để nhờ Bao mỗ giao lại cho trưởng lão quý bang, có đúng vậy không?

Ba vị trưởng lão đồng thanh nói:

-Đúng rồi! Như vậy có gì là sai trật.

Bao Bất Đồng lắc đầu nói:

-Trật rồi! Trật rồi! Trật nhiều lắm. Đầu trâu đầu có phải ngựa. Sai một ly, đi một dặm. Bao mỗ bảo là đưa bản văn cho "bạn ta" mà Tổng trưởng lão lại bảo là đưa cho ta. Bạn ta chỉ cả bạn Cô Tô Mộ Dung, trong đó có Mộ Dung công tử, có Đặng đại ca, có Công Dã nhị ca, có Phong tứ đệ, có Bao Bất Đồng này, lại có một vị cô nương nữa là Vương Ngọc Yến. Còn "ta" không thì chỉ là một mình Bao Bất Đồng cô thân chích ảnh, không bạn bè, một gã quang côn tịch mịch thê lương mà thôi. Các vị anh hùng xem đó, Vương Ngọc Yến cô nương nguyệt thẹn, hoa nhường, một trang thực nữ lầu hồng, gác tía với Bao Bất Đồng, Bao tam gia, mà bảo là tương đồng thì thiệt vô lý.

Tổng, Trần, Ngô ngơ ngác nhìn nhau, không ngờ thằng cha ^^văn, nhấm chữ này vì chữ "ta" và "bạn ta" mà nó lòi ra một lỗ văn chương trường giang đại hải.

Bao Bất Đồng lại nói:

-Bức bản văn này là của Diệp Nhất Thanh trao tay cho Công Dã nhị ca để nhờ báo tin quý bang. Đó cũng là chủ ý của Mộ Dung Phục công tử, nên Bao mỗ nói là "bạn ta" mới đúng. Nếu chỉ nói không một tiếng "ta" là trật. Quý vị nên biết rằng tại hạ không hiểu văn tự Tây Hạ thì giữ tấm bản văn đó làm chi? Tại hạ ở ngoài thành Vô Tích đã bị hạ về tay quý bang mà không tìm đến quý bang để báo thù là tốt, còn chuyện báo tin về bản văn Tây Hạ thì là việc của cả bạn ta chứ không phải là việc của cá nhân Bao Bất Đồng.

Gã nói xong quay lại bảo Công Dã Càn:

-Nhị ca! Bạn họ thua rồi. Cát bản văn đi thôi.

Trần trưởng lão là người cơ biến nghĩ bụng:

-Thằng cha này nói lòng dòng, té ra chỉ vì gã chưa quên cái nhục thảm bại năm nào ở ngoài thành Vô Tích.

Lão chấp tay nói:

-Ngày đó Bao huynh chân tay không mà đấu với cây trượng nặng sáu mươi cân của Hề trưởng lão. Bao huynh đã chiếm được phần thắng. Rồi tặc bang thấy không địch nổi liền kết thành..." Đả... trận pháp" mà vẫn không làm gì được. Bao huynh, sau Bang chúa tặc bang hồi đó là Kiều Phong đem toàn sinh lực vào trận cùng Bao huynh chiến đấu hồi lâu mới miễn cưỡng thắng được Bao huynh nửa chiêu. Khi đó Bao huynh cất tiếng hát vang bỏ đi. Chiến đấu đã vào hạng cao minh, lúc bỏ đi

vẫn cứ ung dung! Tệ bang từ trên xuống dưới, mỗi khi đề cập đến vụ này, đều lấy làm thú vị và bội phục Bao huynh vô cùng! Thế mà Bao huynh lại tự khiêm nói là thua về tay tệ bang. Quyết không có việc đó, quyết không có việc đó. Nay Kiều Phong cùng tệ bang không còn có mối liên quan gì nữa và có thể nói y là cường địch không đội trời chung của tệ bang.

oOo